

Bestemmelsen blev indført ved L 2000 1315, jf. bilag.

Kapitel 50

Den offentlige rejsesygesikring

Til § 168

Bestemmelsen viderefører § 15 i sygesikringsloven, som ændret ved L 1992 193, jf. bilag.

Bestemmelsen er hjemmel for reglerne i bekendtgørelsen om den offentlige rejsesygesikring, hvorefter danske sygesikrede har ret til dækning af udgifter til læge- og hospitalsbehandling, medicin m.m. i tilfælde af sygdom, ulykkestilfælde eller dødsfald under den første måned af en ferie- eller studierejse i Europa.

Bestemmelsen i stk. 2, hvorefter ministeren fastsætter regler om, i hvilket omfang ydelser i henhold til overenskomst med en anden stat træder i stedet for ydelser efter den offentlige rejsesygesikring, er udvidet med en henvisning til EF-retten - her Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet - der i vidt omfang regulerer adgangen til sygehjælp under ophold i andre EU-/EØS-lande. Der er alene tale om en lovteknisk ændring, der afspejler den gældende retstilstand.

Forordningens regler anvendes også i forhold til Schweiz, jf. aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer.

Kapitel 51

Tilskud til ydelser købt eller leveret i et andet EU-/EØS-land

Til § 169

Bestemmelsen viderefører med en enkelt ændring § 15 a i sygesikringsloven, som blev indført ved L 2000 467, jf. bilag.

Bestemmelsen er hjemmel for bekendtgørelsen om adgang til tilskud efter sygesikringsloven til varer og tjenesteydelser, der er købt eller leveret i et andet EU-/EØS-land. Ifølge bekendtgørelsen har sygesikrede ret til tilskud til enkelte af lovens ydelser, fx ernæringspræparater, briller til børn under 16 år og visse ydelser i praksissektoren, også når disse ydelser købes eller leveres i et andet EU-/EØS-land.

Med bestemmelsen udvides ministerens bemyndigelse til også at omfatte ydelser efter loven, som kommunalbestyrelsen giver tilskud til.

Ministeren vil foreløbig udmønte bemyndigelsen som hidtil.

Til afsnit XII

Præhospitals indsats og befording og befordringsgodtgørelse

Kapitel 52

Præhospitals indsats

Til § 170

Bestemmelsen er en videreførelse af reglen i § 10 a i sygehusloven, men indeholder samtidig en præcisering af, at indenrigs- og sundhedsministerens bemyndigelse også omfatter adgang til at fastsætte bestemmelser om regionsrådenes tilrettelæggelse af den præhospitals indsats. I dag har ministeren således i henhold til sygehuslovens § 10 a fastsat sådanne regler i bekendtgørelse om planlægning af den præhospitals indsats og uddannelse af ambulancepersonale mv. Bestemmelsen blev indført ved L 1992 1024, jf. bilag. Efter bestemmelsen er regionsrådet således pålagt at udarbejde en plan for den præhospitals indsats. Regionsrådet pålægges at koordinere denne plan med sundhedsberedskabet, jf. i øvrigt bemærkningerne til § 211.

Kapitel 53

Befording og befordringsgodtgørelse

Til §§ 171-176

§ 171 og §§ 174-176 er en videreførelse af befordringsreglerne i sygesikringslovens §§ 17-19.

Efter sygesikringsloven yder kommunen i sygdomstilfælde befordringsgodtgørelse for nødvendig befording til og fra alment praktiserende læge til pensionister, der er gruppe 1-sikret, ved behandling eller undersøgelse for amtskommunens regning efter sygesikringsloven. Samme betingelser gælder for samme gruppe ved behandling hos speciallæge, dog skal der derudover foreligge en henvisning fra egen læge, og befordringsgodtgørelsen ydes for udgifter til befording til den nærmeste speciallæge.

Som en konsekvens af, at gruppe 1-sikrede i særlige tilfælde kan konsultere praktiserende speciallæger uden henvisning og af, at praktiserende speciallæger i bestemte situationer kan henvise direkte til behand-